

ЯК БИ НЕ СКЛАЛОСЯ...

Не раз доводилося мені їздити по Чернігівщині. Але поїздки по межиріччю Десни і Дніпра завжди найцікавіші. Бо тут, де не ступиш — історія. Нерідко про це говорять навіть назви населених пунктів, не кажучи вже про те, що в них самих та довкола.

Велика Вісь і Звеничів, Великий Зліїв і Малий Листвен, Добрян-ка і Горностаївка, Радуль і Любеч, Високінь і Сиберіж, Нові і Старі Яриловичі — це, так би мовити, одна група. А друга — Кувечичі і Довжик, Жукотки і Шибиринівка, Ковпита і Жевідь, Кархівка і Левковичі. Це ж тільки найголовніші села. А скільки менших сіл, хуторів! І кожне з них — дзеркальце життя нашої країни, неповторні долі людські...

Біля Великої Вісі і досі знаходимо могили епохи бронзи, поблизу Звеничева — поселення епохи бронзи та перших віків нашої ери, городище, поселення і курганий могильник періоду Київської Русі. Тут же відшукано клад арабських дирхемів.

Неподалік Великого Злієва — поселення епохи раннього заліза (VIII—III в. в. до н. е.). А поблизу Пилипчі в урочищі Вали розташоване ціле городище періоду раннього заліза. Під Даничами виявлено два давньоруських поселення і курганий могильник.

На території Олешні і Олександрівки є сліди 2 поселень епохи неоліту.

Така ж картина і в районі Дніпровського, Пакуля, Жукоток, Левкович. В околицях села Льгова поряд з численними ранньослов'янськими та сіверянськими поселеннями знайдено клад коштовних прикрас часів Київської Русі. Існує припущення, що саме тут містилося згадане в літописі під 1152 р. Ольгове Поле.

Кожен шмат цієї землі дихає минувшиною, несе розповіді про наших далеких і близьких пращурів. Це — заповідний край, до якого і ставлення має бути особливим.

Тому як тільки пішли розмови про нове місто енергетиків Чорнобильської АЕС, і я, в міру компетенції, включився в цю роботу.

Будучи помічником першого секретаря обкому Компартії України Л. І. Палажченка, я мав досить широку інформацію з багатьох питань і добре знаю, як захопився Леонід Іванович ідеєю нового міста — супутника Чернігова. Були різні варіанти щодо його розміщення. Йшлося про закладення міста десь у Масанах, на Подусівці, Забарівці. Навіть на Лісковіці. Всебічно обговорювався левковицький варіант. Накидали оком і на інші місця.

За цією позицією стояли досить аргументовані плюси. У Чернігові порівняно потужна будівельна база, кваліфіковані кадри, є під'їзні дороги. Без особливих ускладнень вирішувалася б проблема працевлаштування жіноцтва майбутнього міста. Розширилися б сфери торговельного і культурного обслуговування, навчання і виховання дітей тощо.

Звичайно, клопіт Чернігівщина б узяла на свої плечі немалий. Але ж і так без нього не обійтися. От тільки що спробували б за такої okazji розв'язати чимало і суто «чернігівських» вузьких місць.

Ось, мабуть, цей нюанс і не сподобався декому. Звикли ж більше брати, ніж давати!

Отож і вирішили відмовитися від екологічно чистішої зони, аби тільки не поділитися з чернігівцями.

На словах високопоставлені чиновники обома руками були за «чернігівський» варіант, а на ділі, як тепер модно говорити, маємо те, що маємо.

Керівництво передало Славутич у підпорядкування адміністрації Київської області, хоч забезпечення продуктами першої необхідності (картоплею, овочами, молоком, м'ясопродуктами тощо) здійснювалося нашою областю, причому без жодних лімітів. Мовляв, працюйте, хлопці, а там видно буде! Ми рубали наш ліс, ми споруджували нові шляхи, ми були серед перших і активних будівельників, лягали в траншеї наш бетон і цемент, у будинки — цегла, дерево. Надто на початку будівництва.

Правда, згодом основні турботи перебрала на себе «країна». Але й тоді Чернігівщина не пасла задніх, дбала про майбутнє нового міста. І досі там працює багато випускників вузів, технікумів, профтехучилищ, шкіл області. На славутицьких сценах, у школах виступають чернігівські митці, літератори.

Ми вважаємо Славутич «своїм». І в цьому немає нічого поганого. Адже нове місто енергетиків органічно вплелось в унікальне намисто поліських сіл та хуторів, де живе минуле, де кується сьогодення, де мріється про майбутнє.

Як би не склалося, Славутич нам зрідні, Славутич — наша симпатія і гордість.

